

I

– Kan jag gå nu? frågar Max utan att titta upp på vare sig mig eller Johan.

För ganska exakt en kvart sedan ställde jag fram potatisgratängen. Han har på egen hand ätit upp hälften av den och det mesta av lammsteken. Det får väl betraktas som ett sätt att visa sin mamma kärlek och uppskattning? Och en kvart är ändå en kvart. Det räknas. Vi har haft fredagsmiddag tillsammans, alla tre.

Men hur är det möjligt att äta så mycket? Max fyller nitton i sommar och borde väl vara färdigväxt? Kanske motverkar mängden mat hans uppenbara risk för skörbjugg, med tanke på hur lite grönsaker han äter. Och potatis är ju ändå någon form av grönsak, eller ligger den tillsammans med bröd och ris i kostcirkeln? Men just det, de har ändrat kostcirkeln nu, eller hur var det?

Ja, ja, det är många pojkar som överlevt några år på snabba kolhydrater, kött och energidryck. Så man behöver nog inte oroa sig för hans hälsa. Det är väl som när Ella blev vegetarian. En vegetarian som inte gillade grönsaker. Det tog ett tag att inse att hennes huvudsakliga föda bestod av pasta, pommes och chips. Men hon klarade sig igenom det. Nu är hon vuxen och äter, såvitt jag vet, ganska bra.

– Gå du, svarar jag och ler mot min son som ställer sin tallrik på diskbänken och släntrar uppför trappan.

– Det var gott, Ulrika, säger Johan och stoppar en bit stek i munnen.

– Roligt att du tyckte det. Lamm kan ju bli lite segt.
– Inte det här. Precis lagom mörkt och lite rosa i mitten.
– Varför var du så sen från jobbet, förresten? Är det kvartalsboks slutet som håller dig kvar på kontoret långt efter fem en fredag? säger jag.

– Nej. Jag hade lite att fixa bara.

”Lite att fixa?” Det var länge sedan jag hade koll på vad Johan gör på jobbet. Han har avancerat på något sätt, det vet jag. Kanske till att vara extra ansvarig för budgetuppföljning? Jo, så var det. Senior controller. Inte chef i alla fall, och tur är det. Att driva processer och skapa engagemang är inte hans främsta gren. Han har andra kvaliteter. Han är bra på att göra, men någon annan måste peka ut och sätta igång honom för att det ska bli gjort.

– Vad var det du var tvungen att fixa en fredagskväll? frågar jag, som en god hustru ska göra för att verka intresserad av sin mans liv, även om jag hoppas att han inte ska hålla en utläggning om sitt urtrista jobb.

– Äh, svarar Johan och tittar ner i tallriken.

Döljer han något? Det brukar han aldrig göra. Inte för att det skulle skada om han var aningen mer mystisk ibland. Den totala öppenheten är inte så spännande.

Det ogenerade kraftsandet lite varstans på kroppen som han verkar tycka att man kan ägna sig åt i hemmets lugna vrå till exempel, är inte något som direkt ökar hettan i äktenskapet. Inte heller att han säger ”hemmets lugna vrå”, som om han vore en sjuttioåring utan andra krav på livet än att få finska pinnar till elvakaffet. Jag vill inte ha finska pinnar och inte höra naglars fras mot pubeshår innanför mysbyxor som bakgrundsljud till På spåret.

– Men nu blir jag nyfiken, Johan. Och var är bilen? Jag hörde den inte när du kom. Är det något fel på den?

– Nej.

– Men var är den då? Vi behöver nog åka förbi tippen med trädgårdsskräp imorgon. Och de där trasiga fällstolarna vore skönt att bli av med från uteplatsen. Vi köpte ju nya i höstas och snart kan man börja sitta ute igen.

– Jag tog en öl efter jobbet bara och lämnade bilen där. Så, nu vet du det.

Innan orden når hjärnan och omformas till information tar Johan en stor klunk av vinet. Som för att markera att han inte tänker prata mer om det här. Jag tittar undrande på honom. Tog en öl efter jobbet? Vem gör det? Kanske på film, eller om man har en massa kompisar, men inte när man har en familj och en fru som har fredagsmiddag på gång. Inte Johan i alla fall. Han är inte sådan. Kanske har han några spännande sidor ändå? Jag blir lite full i skratt vid tanken.

Han ställer ner sitt glas, tar flaskan och håller upp mer vin till oss båda. Han är fin ändå, omtänksam. Kanske inte snygg, men han klär i den där rutiga skjortan som är uppknäppt två knappar i halsen och med det rakade håret som döljer att flinten snart tagit över hela hjässan.

Jag höjer mitt glas och skålar mot honom. Med viss tvekan svarar han med att lyfta sitt glas med sin finlemmade kontors-hand. De där händerna kan smeka, fingrarna kan följa varje kurva på min kropp och den mjuka handflatan kan forma sig runt min midja.

Hur länge sedan var det? Längre, men inte så länge, väl? Visst låg vi med varandra någon gång runt jul? Men det var i och för sig inte så mycket smekande längs kurvornas linjer den gången. Mer som att få det gjort, som något som förväntas av ett äkta par när det är storhelg och ledigt. Då och då ska man ligga. Det ingår liksom.

Kanske ikväll? Jag ska krypa upp bredvid honom i soffan

ikväll. Det ska jag. Luta mig mot hans bröst och låta honom stryka mig över håret. Så länge sedan han lekte med mitt hår, som jag lät honom göra det. Jag saknar det. Saknar Johans närhet. Jag saknar oss.

När slutade vi vara ett par som rör vid varandra? Var det han eller jag? Eller båda. Har vi helt enkelt haft för mycket att hantera för att hinna med oss?

Vi ska inte sitta i var sitt soffhörn, även om det är mest praktiskt och egentligen skönast när man ska se på tv. Kanske ska vi inte se på tv alls? Det gjorde vi inte förr. Då pratade vi. Jag kan inte minnas om vad, men vi kunde sitta kvar så här vid bordet efter middagen i timmar och låta samtalet flöda fram och tillbaka. Röra vid varandra.

En minnesbild poppar upp i huvudet, hur vi en sådan sen kväll tog hand om disken och sömlöst gick från närheten i samtalet till fysisk närhet – i köket. Som i en film hade vi sex mot diskbänken, även om det inte var så enkelt som det ser ut på vita duken. Men hett.

Johan lassar på lite mer gratäng. Han fyller femtio i sommar och borde nog börja tänka på vad han äter. Även män kommer in i klimakteriet, har jag läst någonstans, och då får de också lättare att lägga på sig, speciellt över magen.

Johan verkar i och för sig ha samma ämnesomsättning som Max, men rätt vad det är sitter där några kilon som man aldrig blir av med. Jag om någon vet. De där extra runt magen går inte längre att kalla för gravidkilon. Barnen är ju ändå arton och tjugotre. Kanske är det numera övergångskilon, och sådana sägs sitta ännu hårdare.

– Ska du ha mer? frågar Johan och pekar med uppläggningskeden mot den sista lilla slatten gratäng. Det verkar som om han vill dra ut på middagen. Kanske har han tänkt samma som jag, att vi gjorde så förr. Han kanske också saknar det.

Men han ser inte på mig. Det är svårt att hitta in i ett djupt samtal efter många år. Men nog ser det ut som om han vill? Han liksom suger på något.

– Nej, svarar jag med extra mild röst, ta du. Jag är mätt.

Det kan bli en bra kväll, det här. Jag ska bara ge honom tid att öppna sig i sin egen takt. Vi har ingen brådska. Vi har ju hela livet på oss. Min blick vandrar vidare över köket. Jag borde putsa fönstren i helgen. Hur kan fönster ens bli så här smutsiga på bara några mörka vintermånader? Är jag den enda på Villagatan som har oputsade fönster? Går grannarna förbi och tänker att ”Där bor Karlssons. Ni vet, hon Ulrika som har så smutsiga fönster. Synd på de snygga gardinerna hon satte upp förra året?”

Johan har sagt att han ska röja löv och ris i trädgården imorgon, och hela vintern har han lovat att städa i garaget. Kanske kan han äntligen ta tag i det nu?

Jag har lovat att åka förbi och hälsa på mamma och pappa också. Det var länge sedan. Men det var jag som ringde sist, i början av veckan, så mamma kan inte vara sur över det i alla fall.

– Ska vi ta och rensa lite extra imorgon? frågar jag Johan, som är djupt koncentrerad på att balansera de gräddrypande potatisskivorna på sin gaffel.

– Mm.

Han ser upp på mig men slår snabbt ner blicken igen.

Jag biter mig i tungan för att inte fråga vad det är han vill, vad han tänker på. I stället säger jag i lättsam ton att jag funderar på att åka över till mamma och pappa på söndag och att det vore roligt om han och Max ville följa med.

– Jo, visst, men du, Ulrika. Det är en sak jag vill prata med dig om.

– Okej. Vad då?

Han sneglar mot trappan, men vet att Max är helt uppslukad av vad det nu är han gör på sin dator. Jag förstår att han vill ha mig för sig själv. Vara min Johan, inte pappan Johan eller Johan som är en del av familjen. Jo, han har tänkt samma som jag, sett på mig över bordet som jag såg på honom nyss. Så måste det vara.

Värmen sprider sig och jag tar en klunk vin för att låta honom ta första steget till en mysigare fredagskväll än vanligt.

Men när han vänder blicken från trappan tittar han ner i tallriken igen. Undviker han mig? Är han nervös? Okej att det kan vara lite kul med spel, men han behöver inte låtsas som om det är någon form av första dejt vi är på.

Jag tar en klunk till, mest för att inte börja prata, inte stressa upp honom. Johan är inte så bra på känslor, men när det väl händer vinnlägger han sig om att säga det han vill med rätt formuleringar. Det brukar vara värt att vänta och låta honom hitta orden i lugn och ro.

Så tittar han upp. Ser mig rakt i ögonen och säger:

– Jag vill skiljas.

– Va?

Det bränner till i övre delen av magen och en svettchock pumpas ut ur armhålorna. Jag skakar på huvudet för att få ordning på tankarna. Det kan inte vara det han sa, jag måste ha hört fel. Johan sitter ju helt lugnt och stilla mitt emot mig. Inte sa han just att han ville skiljas?

– Vad menar du?

Rösten är stadig. Hur kan den vara så stadig? Inte ett darr, bara sakligt frågande. Jag hör mig själv som på avstånd, som om det är någon annan som styr. Som om jag frågade om förtydligande av vilket vardagligt påstående som helst.

Men rösten återspeglar inte det som sker i mig. Munnen är torr, hjärtat klappar, händerna krampar och knyter sig, en ilning av kyla sveper nerför ryggraden. Ja, som någon djurisk reaktion sticker det av stark svett. Vill kroppen skrämman bort honom?

– Jag tror att jag vill skiljas, eller jag vill det, mumlar Johan ner i potatisgratängen.

Men så tittar han upp och säger med klarare röst:

– Ulrika, jag tycker att vi ska skiljas.

Jag borde gråta. Visst borde jag gråta, men det bara värker i bröstet. En glödande värk som pulserar ut i kroppen och tar all kraft. Hade jag stått upp hade jag nog fallit omkull, men jag sitter ner. Sitter på en stol i mitt hem, i mitt kök, med min man.

Det här händer inte. Min man sa inte det han just sa. Det är

omöjligt. Så gör man inte. Man kastar inte bara ur sig något sådant.

Jag blundar och andas. Andas. Jag måste andas. Jag tittar upp och ut genom fönstret. Stirrar, för att inte se på Johan. Om jag inte ser på honom så kanske han rättar sig, förklarar att han sa fel.

Solen har gått ner bakom raden av likadana hus på andra sidan Villagatan. Smutsen på fönstren syns inte längre, men jag måste ändå putsa dem imorgon. Eller gör man det? Putsar man fönster när ens man vill skiljas? Ska vårt liv förfalla nu? Är det vad han vill? Ska vi ha smutsiga fönster och fjolårslöven kvar i trädgården?

Johan plockar nervöst med gaffeln, som om han inte vill äta upp. Duger inte maten heller nu?

Jag hugger tag i min gaffel, sträcker mig över bordet och slevlar upp all potatisgratäng från hans tallrik. Utan att spilla någonting, vilket är en extra seger, för spill hade förstört effekten, trycker jag in alltihop i munnen.

Det släcker inte glöden, dämpar inte smärtan och är inte speciellt gott heller, men jag tuggar och stirrar på Johan. Han kanske river sönder mitt liv, men jag har i alla fall fått de sista kalorierna på bordet.

– Ulrika, ska du inte säga något? Vad tänker du?

– Jag fattar inte. Varför?

– Jag vet faktiskt inte. Det är svårt att förklara, men det har vuxit fram sedan i vintras.

– Sedan i vintras?

Lite halvtuggad potatisgratäng skvätter ut över bordet.

– Så du har gått runt i flera månader och tänkt på att vi ska skiljas? Du tycker inte att det är något man pratar om?

– Jag har liksom inte vetat riktigt ...

– Nej, men jag har inte vetat *någonting*!

Hur fan tänker han? Och varför gråter jag inte, det gör man väl?

Jag reagerar som när Ella kom hem långt efter utsatt tid som tonåring. Jag hade gått runt hela kvällen och varit orolig, tänkt på hur mycket jag älskade den där truliga ungen. Men när hon väl kom så kunde jag bara skälla och hota med mobilförbud.

Ilska är kanske den starkaste känslan. Den som tar över när man inte förstår vad som händer. Och jag förstår inte. Jag förstår ingenting.

Värmen i magen förlamar inte längre, den eldar på. Jag pressar handflatorna mot bordet, lutar mig framåt och fortsätter:

– Det tog ett år att övertyga dig om att köpa det här huset. Max hann födas under tiden. Du var runt hos varenda bank och tvingade mig att lyssna på alla dina beräkningar om lån och amorteringar. Du anlätade två besiktningsmän som kom fram till samma sak innan du kunde tänka dig att köpa. Det var ett stort beslut, sa du. Man måste tänka efter och prata om det, sa du. Du gör inte saker spontant, Johan. Du är inte sådan.

– Det är inte spontant, säger han med låg röst och blicken flackande en bit till vänster om mig. Han ser mig inte ens i ögonen. Han vågar inte.

Så slår det mig. Ja, så klart är det så. Nu står allt klart. Nu förstår jag. Jag naglar fast honom med blicken. Han ska inte kunna glida ur det här greppet.

– Du har träffat en annan, nästan skriker jag. Är det så? Att du träffat en ny kvinna? Va? Vem är hon?

– Nej, Ulrika. Jag har inte träffat någon annan.

– En yngre, va? Så patetiskt. En femtioårskris, är det vad det här är?

– Jag har inte träffat någon annan och det är inte en ålderskris. Det handlar inte om det. Det handlar om mig. Jag vill skiljas.

– Dig.

Rösten håller, men jag kan inte kontrollera volymen. Det går inte att hålla en anständig samtalsnivå när ens man kastar ur sig något så ofattbart.

– Handlar det om dig? fortsätter jag. Men jag då? Vi är liksom två i det här äktenskapet. Du kan inte bara bestämma saker om mitt liv! Det fattar du väl? Och familjen. Vi är en familj.

Där brast rösten. Ordet familj kom fram som ett krax, men jag fortsätter. Det finns ingen fasad kvar att upprätthålla. Ingen värdighet.

– Hur blir det med barnen? Har du tänkt på det? Har du över huvud taget tänkt på någon annan än dig själv? Va? Har du det?

Luften tar slut. Helt slut. Det snurrar i huvudet. Blodet måste vara undersyresatt. Jag kan inte få fram en enda fråga till, trots att det inte är något annat än frågor som snurrar runt i huvudet.

Johan drar in luft i lungorna, blundar en kort sekund innan han tittar upp i taket och andas ut. Han skäms. Så är det. Jag ska inte göra det här lätt för honom. Inte låta honom glida iväg.

– Men Ulrika, barnen är stora. Ella har inte bott hemma på ett och ett halvt år och Max tar studenten om några månader. Du kan inte dra in dem i det här.

– Dra in? Det är våra barn, Johan. Våra barn, i vår familj. Jag fattar inte hur du tänker. Hur du ens kan komma på tanken att sitta ensam i en sorglig tvåa uppe på skilsmässoberget. Är det vad du vill? Är det så du vill att vår familj ska sluta?

– Det behöver inte bli så.

– Inte? Men det är ju vad du vill! Du vill skiljas och du vet inte varför. Hur kan du ens ...

Johans mobiltelefon ringer. Han sträcker sig efter den och vänder upp skärmen.

– Du tar inte telefonen nu. Det gör du bara inte.

– Det är din mamma, säger han.

3

När mamma ringer för tredje gången rycker jag tag i Johans telefon.

– Ja, hallå. Det är Ulrika i Johans telefon.

– Varför svarar du inte? Jag har ringt på din telefon massor med gånger.

– Vi sitter och äter, mamma. Ville du något viktigt?

Rösten är stadig. Konstigt att den låter nästan som vanligt och att jag inte ligger hulkande som en våt trasa över köksbordet.

– Ja, fortsätter mamma, jag måste få veta hur det blir i helgen. När ni kommer och om ni vill ha mat eller fika. Du har inte ens sagt vilken dag och nu är det fredag kväll. Pappa undrar också. Och om ni kommer allihop, om Max och Johan kommer med?

– Jag vet inte riktigt. Det har hänt en grej. Vi kanske inte kan komma alls.

– Va? Men ni har ju sagt att ni skulle komma i helgen och hjälpa oss att få igång den där nya dosan till tv:n. Och vad är det som har hänt?

– Jag vet inte riktigt. Eller ...

Jag tappar tråden när Johan reser sig från bordet. Han får inte gå nu. Han kan inte vräka ur sig något sådant här och sedan lämna mig med mamma i telefonen, eller jo, lämna mig är ju just vad han vill.

– Men gumman. Är det något pappa och jag kan hjälpa till med?

Mammas röst är lenare. En len mammaröst kan bli för mycket nu. Jag måste hålla fokus, måste få veta vad Johan tänker. Och varför. Ingenting speciellt har hänt och jag har väl inte gjort något fel? Eller har jag det? Något måste jag ha gjort. Johan har inte precis utvecklats de senaste tio åren. Då måste det vara jag, jag som gjort något fel eller som är fel. Jag är naturligtvis skälet till att han vill skiljas, vad annars? Det är ju mig han vill skiljas ifrån.

Och så kommer han med den där ”det är inte du, det är jag”-lögnen, som en jäkla tonårskille som vill byta tjej. Jag är värd en bättre förklaring än så. Något måste det ju vara, man skiljer sig inte bara hur som helst, inte när man har barn och hus och amorteringar ihop.

– Hallå. Är du kvar, Ulrika?

– Ja, men du, mamma, jag måste sluta nu. Om vi kommer så blir det på söndag. Jag ringer dig imorgon när vi har bättre koll på helgen.

– Jaha.

– Hälsa pappa, så hörs vi.

Jag klickar bort samtalet och vänder mig mot Johan som står vid diskbänken. Ryggen ser spänd ut och han vispar metodiskt runt i den flottiga stekpannan som om vi vore en vanlig familj efter en vanlig middag. Hur kan han göra så? Hur kan han låtsas att något är som vanligt?

En klump i magen växer och trycker sig upp i halsen. Jag försöker svälja bort den, men bara att svälja är svårt. Halsen är igenkorkad, snoret stiger och täpper igen näsan. Inte gråta. Jag ska inte gråta, inte innan han har förklarat. Han måste ju ha en förklaring. Jag andas med öppen mun och sväljer hårt en gång till. Spänner käkarna. Låter ilskan ta plats och pressa tillbaka den antydan till tårar som är på väg fram.

– Inte diskmedel, säger jag med en lugn röst som håller. Den

är ny och i gjutjärn. Den ska inte diskas med diskmedel. Men du kanske vill förstöra den också. När du ändå är igång.

Johan svarar inte och vänder sig inte om. Han bara står där med stekpannan i handen och ryggen mot mig.

– Vi har några dyra vaser i överskåpet till höger. Dem kan du också krossa. Ta den fula jag fick av dina föräldrar när jag fyllde fyrtio. Eller kanske champagneglasen. Dem fick vi ju i bröllopspresent. Det skulle väl passa?

Trycket över bröstet lättar aningen för varje ord, men Johan fortsätter att stå tyst med ryggen mot mig. En vibrerande ilska tar över kroppen. Bryr han sig inte alls? Har det gått så långt att jag är luft för honom?

Jag vill nå fram, skaka om honom, få honom att förstå vad det är han gör. Så jag reser mig och höjer rösten:

– Du vill ju tydligen slänga bort allt vi har, så tom skåpen. Kasta allt, bara gör det.

Jag tar de två stegen fram till bänkskivan som skiljer matdelen från köksdelen. Johans rygg är bara en dryg meter bort. Han har ställt ner stekpannan och han rör sig inte ur fläcken. Varför reagerar han inte?

– Och huset. Du kanske vill sätta eld på huset också. Gör det. För vem ska bo i det? Inte den här familjen tydligen, för den ska inte finnas längre.

Händerna griper om bänkskivan så att knogarna vitnar.

– Men hör du inte, ropar jag och rösten är nära att spricka. Fattar du inte vad du gör? Eller just det, du fattar ju inte, för du vet inte. Du vet inte vad du vill och ändå kastar du ur dig något sådant här!

Johan böjer sig aningen fram, drar in luft och rätar på sig.

– Va? skriker jag. Sa du något?

– Nej, säger han i ett provocerande lågt tonläge.

Blodet pumpar så att det känns som om det ska spränga

tinningarna. Händerna famlar i luften. Jag vänder mig om mot bordet igen och greppar tag i mitt tömda vinglas.

– Okej. Jag börjar då.

Jag kastar glaset i golvet. Hårdare än vad jag tänkt slår det i vinylgolvet och krossas. Det är skönt att höra smällen och se hur det splittras i bitar som okontrollerat flyger ut över det ljus spräckliga golvet. Men det lugnar inte. Jag har inre kramper som vill ta sig ut och förstöra. Sparka, slita, riva och slå. Ja, jag vill slå, skada. Inte Johan kanske, men slå så att det gör ont. Så att jag känner smärtan, så att den kan döva de känslor som kroppen brottas med, hindra dem från att blossa upp och ta över helt. För då vet jag inte vad som händer.

– Eller nej, skriker jag. Det här var inte början. Det var du som startade. Vad är ett Kosta Boda-glas mot mer än tjugo års äktenskap? Va?

Fan, vad desperat jag låter. Snälla rösten, håll dig i schack och snälla tårarna, börja inte spruta nu. Jag har mer att säga.

Johan tittar på splittret på golvet. Han ger mig en matt blick innan han med bestämda steg går runt resterna av det dyra vinglaset och ut i hallen.

– Ska du gå nu? Du kan ju inte bara gå. Det fattar du väl? Vi måste ju prata om det här!

Ytterdörren öppnas.

– Ulrika. Det är inte prata du vill nu. Jag går ut en sväng. Dörren slår igen bakom honom.

Jag kastar också hans vinglas ut mot hallen.

4

Hela kroppen är spänd och jag tvingar mig att fokusera på uppgiften. Den akuta uppgiften. De krossade glasen. Inte livet. Inte tänka på livet.

Som i trans sopar jag upp och slänger alla skärvor. Jag dammsuger hela köket och hallen för att det inte ska ligga något småsplitter kvar någonstans. Sedan plockar jag bort från bordet, fyller diskmaskinen, plastar in de överblivna kött-bitarna, salladen och tzatzikin innan jag ställer allt i kylan, torkar köksbord och diskbänk och håller ut det sista av vinet.

Hela tiden motar jag tankarna med att berätta för mig själv vad jag gör.

– Nu ställer jag in två deciliter tzatziki i kylan. Det är bra att komma ihåg. Den kan jag göra pastasallad av till lunch imorgon. Till det kan man skära upp de sista bitarna av lammsteken, som jag lägger här bredvid.

Så fort den inre rösten tystnar tar den växande klumpen i magen över och tränger sig på. Så jag babblar vidare.

När hela köket är rent fortsätter jag att gå runt. Pillar bort några vissna blad från köksblommorna, rätar upp stolarna rakt mot bordets kant och ger de törstiga örterna i lilla köksfönstret en skvätt vatten. Om det inte vore förenat med risken att grannarna skulle ta mig för sinnessjuk hade jag dragit igång med fönsterputs, men i stället går jag bort till frysen.

Den akuta ilskan har övergått i en molande värk i mellangärdet, men viljan att göra illa är kvar. Som om det skulle

neutralisera, att ta ut smärtan med annan smärta. Jag fick verkligen tvinga mig att inte krama om skärvorna från de krossade vinglasen när jag plockade upp dem.

Rastlöst öppnar jag frysen. Där står pappkartongen och stirrar på mig, nästan som om den hånskrattar. En lyxig pistageglass som är Johans favorit. När jag köpte den på Ica tidigare idag tänkte jag att efterrätt skulle förlänga middagen och ge fredagsmyskänsla.

Kylan från den öppna frysdörren drar ner förbi benen och ut över köksgolvet. Här kan jag inte stå och glo. Elräkningen är hög så det räcker. Johan är alltid noga med att man inte ska ha kylen öppen mer än nödvändigt, och frysen får man bara öppna när man vet exakt vad man ska ha.

Och nu står jag här och stirrar på ett paket med pistageglass. Kroppen börjar skaka inifrån. Jag sväljer, men halsen tjocknar och täpps igen. Vi skulle ha tagit med oss glassen till soffan. Vi skulle sitta där, jag och min man, så som man gör när man är gifta. Precis när tårarna är på väg att välla över kanten hörs steg i trappan.

Ja, just ja, han också. Hur kunde jag glömma honom?

Max kommer ner i köket och ser sig lite förvirrat om.

– Har vi några snacks?

Jag sväljer hårt, stänger frysen och öppnar skafferiet. Med ryggen mot honom torkar jag mig diskret i ansiktet med handen. Bra att jag inte brukar använda annat smink än lite mascara, rouge och ögonbrynspenna. Jag borde inte se så härjad ut. Och vilken artonårig kille noterar hur hans mamma ser ut? Inte min i alla fall.

– Jag tror att det ligger en halv chipspåse här.

Rösten håller. Det var ju skönt, och i skuggan av skafferi-dörren syns jag inte så väl. Ja, eller just det spelar mindre roll, för han tittar ändå rakt in i skafferiet.

- Pepparchipsen? undrar han.
- Ja, det var det nog. Från förra helgen.
- De är inte kvar.
- Då är det nog bara glass som huset har att erbjuda.

Det är ett försök att låta skojigt lättsam, men blir mest gnälligt.

Max öppnar frysen, petar undan pistageglassen och tar fram en tvåliters låda med vaniljglass som står bakom den.

- Det är bara en fjärdedel kvar, konstaterar han. Jag tar hela.
- Gör det, men ta ner lådan efter dig så att den inte står kvar och luktar i rummet.

Förmaningen kommer av gammal vana. Ska jag fortsätta med sådant nu, med gamla vanor, när det mest invanda, att vara gift med Johan, försvinner?

Max svarar inte utan sträcker sig in i skafferiet och håller chokladpulver över glassen.

Han tar en sked, vänder sig om och går mot trappan igen. Jag knuffar igen skafferidörren och besticklådan efter honom. Jag ska inte kommentera det, man får vara glad att han stängde frysen.

Halvvägs upp i trappan vänder han sig om och ser på mig.

- Vad gör du?
- Jag har röjt upp efter middagen och så.
- Var är pappa?
- Han gick ut en sväng bara.

Med ett konstaterande ”okej” går han vidare upp.

Är det så här mina fredagskvällar ska vara nu?

Max steg försvinner, dörren stängs och efter bara någon minut skriker han något på engelska. Då är lurarna på och han kunde lika gärna sitta i Sydney, Amsterdam, Los Angeles eller var nu hans medspelare finns.

Jag sätter mig vid köksbordet, skjuter bak stolen och lägger

huvudet mot bordsskivan. Men då känns det som om jag ska kvävas, så jag rätar upp mig. Andas, Ulrika. Du måste andas ända ner i magen. Ända ner i magen, djupa andetag.

Han sa "kanske", visst gjorde han det? Nej, sedan rättade han sig och sa att han vill. Han vill skiljas. Andas. Du måste andas.

Det där med att räkna andetag och hålla kvar nere i magen har aldrig fungerat. Jag vet ju det. I stället för att lugna så stressar det. Man får syrebrist av att hålla andan. Jag kanske framkallar en svimning. Kan man göra det? Andas sig själv till att svimma?

Sluta. Sluta andas, nej, inte sluta, men sluta tänka på att andas. Det går inte att kväva sig genom att glömma att andas. Kroppen drar in luft av sig själv. Jag behöver inte tänka på det. Sluta tänk.

Jag måste prata med Johan. Men var är han någonstans?

I början av april kan man inte vara ute hur länge som helst och så stort är inte Solköping att han kan vandra runt utan att folk börjar undra. Har han gått hem till någon? Berättat att han har en galen fru som skriker och kastar vinglas. Nej. Varför skulle han göra det?

Dessutom är jag inte galen. Inte egentligen. Visst kan jag ha temperament, men inte på det här sättet. Känslan är helt ny. Jag kan göra vad som helst, ingenting spelar någon roll längre. Jag kanske blir galen. Han gör mig galen.

Jag måste få tag i honom. Är det tjugosjunde gången jag tar upp och tittar på telefonen? Kanske, eller tretusende. Det borde vara han som ringer till mig. Det var han som gick och det är han som vill skiljas. Då måste det väl vara han som ska vara den första som säger förlåt?

Jag lägger tillbaka telefonen på bordet. Den är hånfullt tyst. Säger inget, ringer inte. Inte ett ynka sms kan den spotta ur sig.

Efter att ha stirrat på telefonen i flera minuter rycker jag upp den, klickar fram Johans nummer och låter signalerna gå fram. För varje signal växer irritationen. När jag kopplas till telefonsvarare skriker jag in i luren:

– Du kan ju för helvete inte bara dra. Var är du? När kommer du hem? Vi måste prata om det här! Det fattar du väl? Max undrar också var du är, bara så du vet.